

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

8. LISTOPADU 2020

Z obsahu:

Uzdravit svět -

8. Subsidiarita a ctnost naděje

Katecheze papeže Františka při generální audienci 23. září 2020, nádvoří Sv. Damase v Římě
- strana 2 -

Svatý Teodor

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewske (27)
- strana 6 -

S radostí se vraťme ke slavení Eucharistie

Kardinál Robert Sarah
- strana 8 -

Ježíši, ty se postarej! (1)

- strana 10 -

Plnomocné odpustky pro duše v očistci po celý měsíc listopad

- strana 12 -

Arcibiskup M. Aupetit:

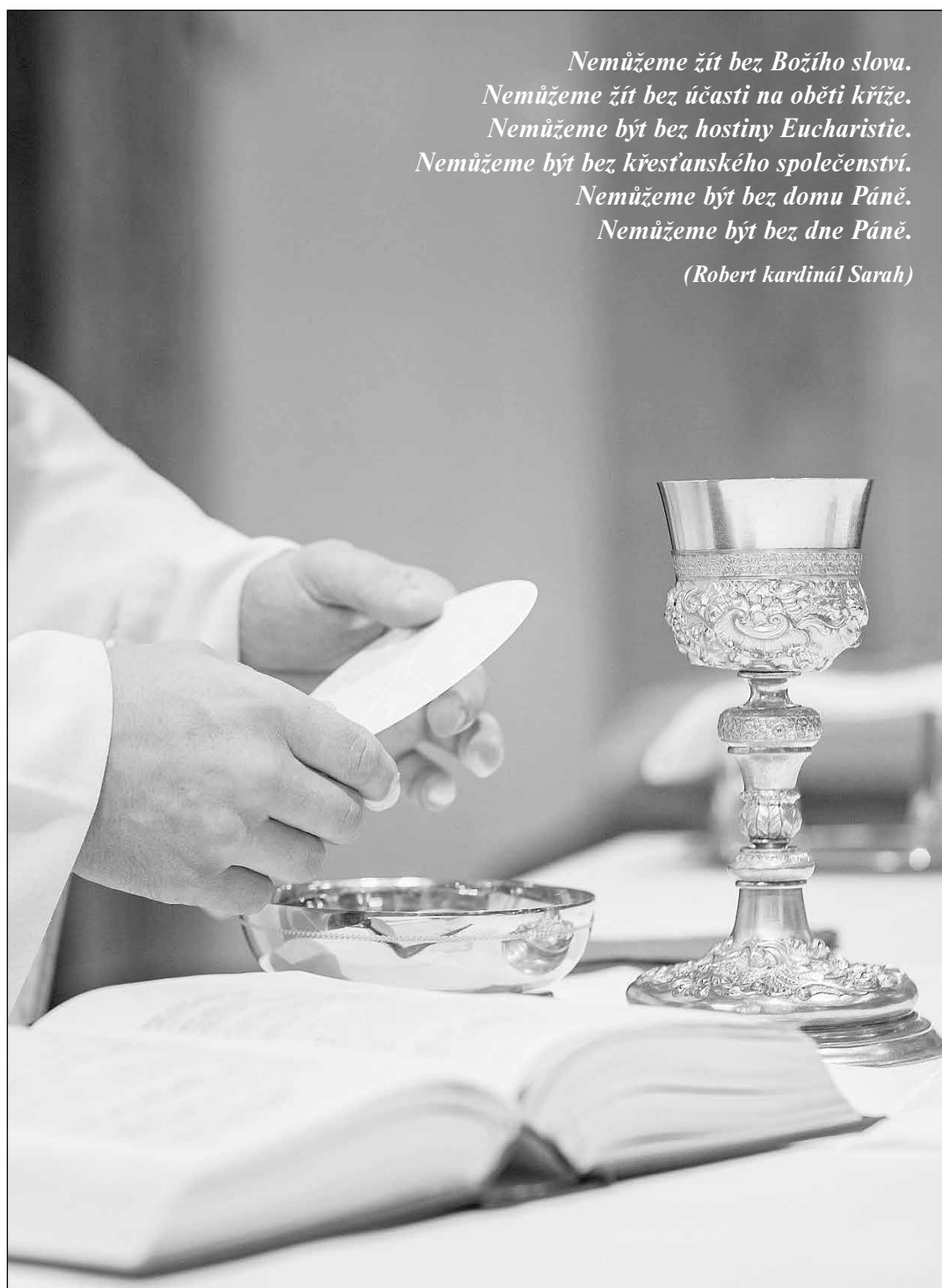
Pandemie si žádá ohleduplnost, nikoliv teror

- strana 12 -

Buďte bdělí

pro poslední hodinu
P. François Zannini

- strana 13 -

*Nemůžeme žít bez Božího slova.
Nemůžeme žít bez účasti na oběti kříže.
Nemůžeme být bez hostiny Eucharistie.
Nemůžeme být bez křesťanského společenství.
Nemůžeme být bez domu Páně.
Nemůžeme být bez dne Páně.*

(Robert kardinál Sarah)

Uzdravit svět -

8. Subsidiarita a ctnost naděje

Katecheze papeže Františka při generální audienci
23. září 2020, nádvoří Sv. Damase v Římě

(1 Kor 12,14.21-22.24-25)

Drazí bratři a sestry, počasí sice nevypadá moc dobře, ale přeji dobrý den!

Abychom vyšli jako lepší z této krize, která je sanitární a zároveň sociální, politická a ekonomická, je každý z nás povolan brát na sebe svoji část odpovědnosti, sdílet odpovědnost. Musíme odpovědět

nejenom jako jednotlivci, ale také na základě svoji příslušnosti, tedy role, kterou máme ve společnosti, svých zásad a - jsme-li věřící - i víry v Boha. Mnozí lidé se však často nemohou podílet na rekonstrukci společného dobra, protože jsou odsunuti na okraj, vyloučení nebo ignorováni. Určité skupiny lidí se podílet nemohou,

protože jsou ekonomicky nebo politicky potlačováni. V některých společnostech mnozí nesmějí vyjadřovat svoji víru, svoje hodnoty, svoje ideje, a pokud je svobodně vyjádří, jdou do vězení. Jinde, zejména v západním světě, mnozí svoje etická a náboženská přesvědčení sami potlačují. Takto však z krize nelze vyjít nebo nelze vyjít jako lepší, nýbrž jako horší.

Aby se všichni mohli podílet na péči a regeneraci svých národů, je správné, aby k tomu každý měl adekvátní zdroje (srov. *Kompendium sociální nauky církve*, 186). Po velké ekonomické depresi roku 1929 papež Pius XI. vysvětlil, jak nezbytný je k opravdové rekonstrukci *princip*

Pokračování na str. 5

Editorial

Jsem prozíravý, či pošetilý? Tato otázka nás provází následujícími stránkami. A ačkoliv se mohou některé myšlenky různě opakovat, v tomto případě platí, že se nám nabízí široká paleta způsobů rozvažování nad takovým zásadním tématem lidského života, jako jsou poslední věci člověka. Věřím, že každý může nalézt aspoň něco málo, co se ho dotkne, je mu blízké, nad čím bude schopen se zastavit a vnořit se do hlubin své duše. Kéž nás Duch Svatý v tom provází, chrání ztráty milosti poznání, prosme ho o to.

Ano, prosme Trojjediného Boha o vedení, a to v každé situaci. Ať už se obrátíme k Otci, Synu či Duchu Svatému, vždycky bude Boží pomoc dílem celé Trojice. A obracejme se s prosbou o pomoc i tehdy, když jde o - v našich očích - ty nejprostší záležitosti, neboť jak promlouvá Ježíš k Alici Lenczewské (str. 6-7), bez něho je všechno obtížné: nejprostší činnosti rukou či mysli, ba každá vteřina myšlení... A má-li být člověk věrný svému Stvořiteli i v nejmenších věcech, pak potřebuje jeho sílu, aby se vypořádal s nástrahami svého odvěkého nepřítel, ďábla.

Budeme-li však Boha prosit o pomoc, měli bychom tak vždy činit s jasným vědomím, že nikoliv naše, ale jeho vůle je rozhodující. Vždyť víme, že jen Stvořitel nás dokonale zná a ví, co je pro naše dobro pozemské i věčné nejlepší. Až k heroickému postoji odevzdanosti dospěl P. Dolindo Ruotolo (str. 10-11), jehož duchovní poselství je navysost aktuální posilou pro

současnost. Jeho životní osud nás přivádí k myšlence: Bylo by opravdu pošetilé vzdát se osudu a dění kolem mne, protože je zde stále ještě Někdo, kvůli jehož všemohoucnosti a oživující moci stojí zato být bdělý, nepřeslechnout jeho volání po návratu do Otcovského domu - ať už skrze jeho láskyplnou přítomnost v mé duši, či jednou ve společenství svatých v nebi. To je jediná skutečná láska a naděje - Trojjediný Bůh! A jestliže to stále ještě pro mnohé lidi vypadá jako otřepaná fráze či jako totální nesmysl, v Boha věřit, pak je třeba otevřeně přiznat: Jestliže ani teď přirozeným užíváním rozumu lidé na celém světě nepřijmou Boha jako Pána života a smrti, vlastními silami nebude možné se zachránit. Pro nás křesťany by to měla být životodárná míza, když víme, že Bůh nás nikdy neopustí - ani ve chvílích, kdy jde o život -, že nám dá tolik milostí, kolik potřebujeme k unesení kříže, jenž na nás zde na zemi doléhá. A svým příkladem i hlásáním bychom měli této živoucí naději učit také druhé...

Jak pošetilého jednání - viděno lidským zrakem - se dopouštěli a i dnes dopouštějí mučedníci pro Krista! Tak i sv. Teodor. (str. 4) Ten dokonce při výslechu přiznal, že podpálil chrám pohanské bohyně - a ukázalo se, že ona ve zkoušce ohněm neobstála. Jinak je tomu u Trojjediného Boha! Má snad někdo, kdo zku-

sil s ním naplno a opravdově žít, špatnou zkušenost, že by ho Bůh opustil, zklamal? Zkouška skrze pocity duchovní vyprahlosti sice může nastat, ale stává se tak ve chvíli, kdy lidská duše již velmi pokročila v niterném spojení s Bohem. V pravý čas však Bůh svoji přítomnost vždy vyjeví a zahrne dotyčnou duši člověka ještě většími milostmi a vnitřní radostí než dosud. Takový je ten, v něhož doufáme!

P. Dolindovi bylo předpovězeno, že bude mučedníkem srdce, nikoliv krve, jak si přál. Jednoduchá myšlenka k rozjímání: Mučedníkem srdce se stává v dnešním světě každý křesťan, usiluje-li žít ve shodě s Boží vůlí, v naprosté odevzdanosti Božím pravdám a všemu, co z toho plyne pro praktický život - včetně toho svátostného. Jak se to děje? Rozjímáme každý sám... A hlavně, jak jen je trochu možné, nebo až to bude možné - pamatujme na to, že nemůžeme být bez toho, co je Pánovo, jak k tomu pobízí kardinál Sarah (str. 8-9): živé, reálné přijetí Ježíšovy oběti na kříži zpřítomněné nekrvavým způsobem při mši svaté - a to je duchovní síla, bez níž je nemožné naplno se odevzdat do rukou Trojjediného Boha.

Kéž se naše jakákoliv pošetilost v této době nelehkých zkoušek promění skrze Boží milost v prozření, že Boží oheň v nás leckdy uhašujeme my sami, a že tedy jen na nás záleží, zda jsme připraveni na příchod Pána a budeme jednou přijati na věčnou hostinu v nebi!

Daniel Dehner

Podobenství, které Pán dnes vypráví, je součástí jeho závažných poselství o posledních věcech člověka. Připrav se na ně velkou usebraností a prosbou o pomoc Ducha Svatého.

Sleduj příběh deseti panen jako ná- zorný obraz toho, jaké je tvé postavení a tvé poslání, k němuž jsi povolán křtem svatým. Pán si tě pozval jako člena svého doprovodu, abys byl nositelem světla. Patřit k těmto vyvoleným je velká čest, ale nesmíš zapomenout, že toto vyznamenání je spojeno také s odpovědností.

Pán na tebe spoléhá, proto tvé zařazení do slavnostního průvodu není důvodem k bezstarostnosti, nýbrž o to větší odpovědnosti a moudré a vynalézavé prozíravosti, abys byl připraven splnit své poslání za všech okolností.

Z jeho vyprávění se totiž dovídáš o smutné skutečnosti: celá polovina jeho vyvolených bere svůj úkol na lehkou váhu. Jestliže počáteční nadšení nevyvolá potřebnou změnu, nepřivede tě k větší horlivosti a připravenosti, nýbrž jen ukolébává falešné sebevědomí, stává se nakonec spíše škodlivým a nebezpečným. Nemáš i ty všechny důvody uvědomit si tu skutečnost, jak rychle ti dochází olej počátečního elánu a dobrých předsevzetí? Když se pro něco nadchneš, nenechej se unést planým citem a uvědom si, že tím se ještě nic nezměnilo a ničeho podstatného nebylo dosaženo. Je třeba počítat s usilovnou a soustavnou prací, s trpělivým čekáním, i když ti přitom někdy únavou padají víčka. Zůstaň trpělivý a připravený. Nejsou to pozvání, kdo určují Ženichův příchod, nýbrž jeho věc a jeho právo, a ty naopak máš myslet na to, aby až přijde, našel tě připraveného tam, kde máš být. On sice předem neohlašuje, kdy přijde, ale můžeš si být jist tím, že opravdu přijde.

Přichází Ženich, pojdte mu naproti!

Dívej se nyní pozorně, co ta zpráva způsobí u podřimujících panen. Zatímco pro jedny z nich je to důvod k nepopsatelné radosti a jásotu, u druhých panen je tento tak dlouho a toužebně očekávaný příchod důvodem k zděšení: jejich lampy vyhasly! Jak by se s nimi mohly zařa-

dit do světelného průvodu? Kde vzít nyní potřebný olej? Opatřit si ho teď uprostřed noci už nebude snadné. Za této situace už jim nemohou pomoci ani jejich družky. Nepokládej to za neochotu, že jim odmítají svou pomoc: prozíravé a věrné panny by tím ohrozily svůj vlastní úděl.

Nespoléhej proto na to, že se s někým „svezeš“, nespoléhej na své dosavadní postavení, dlouholetou příslušnost k něj-

ké třeba i svým způsobem privilegované skupině či hnutí. To nikomu nezajišťuje, že se nemůže ocitnout v nečekaných nesnázích. Nespoléhej na to, že ně-

jaké řešení se už vždycky najde. Raději i uprostřed té největší duševní pohody a prožívané radosti počítej s tím, že by se mohlo dostavit selhání a vyústit v nenapravitelnou situaci, kdy ti dveře Boží milosti a přízně mohou zůstat neodvratitelně zavřeny.

Poštilé panny tloučou na dveře: *Pane, otevři nám!* Ještě před krátkou dobou byly tyto dveře pro ně dokořán otevřeny. Jak snadno mohly vstoupit do zářící hodovní síně, kde jsou pro ně připravena místa! Stačilo, aby byly včas připraveny jako jejich moudré a prozíravé družky.

Bohužel dostávají odpověď, kterou se naplňuje jejich nelitostný osud: *Neznám vás!* Ano, slyšíš dobře. Ten nejhlavější a nejdobrotivější Pán umí vyslovit také taková tvrdá a neúprosná slova. Celé toto podobenství ti Pán staví před oči právě proto, aby tě včas upozornil, že své křesťanské povolání musíš brát velmi vážně. Každá lehkomyšlnost a vlašnost tě může nepříjemně, a dokonce i nenapravitelně zaskočit.

Bůh je stejně tak dobrotivý jako spravedlivý. Nepodléhej pokušení vytvářet si jednostranný a nepravdivý obraz o Ježíši, kterému postačí prozpěvovat *Pane, Pane!*

Nebude-li tvůj život zářit skutky obětavé lásky a opravdové spravedlnosti, které od tebe Pán očekává, nemůže tě potřebovat a nebude tě ani znát. Boží láska a milosrdenství nás vybízejí k důvěře, nikoliv však k pohodlné lehkomyšlnosti, vlašné povrchnosti a opovázlivému spoléhání. Jestliže nám jednou odpustí náš hřích, není to pokyn, abychom jej opakovali,

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 6,12–16

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. čtení – 1 Sol 4,13–18

Nechceme vás nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My žijí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž

Dokončení na str. 12

ale abychom se ve vděčné lásce a činné horlivosti stále více spojovali s Bohem.

Proto se vžij do situace družiček, které byly pozvány na svatbu, a nakonec zůstaly samy ve tmě před zavřenými dveřmi, aby tě tento jejich bolestný zážitek včas varoval před podobným osudem. Je možné slyšet od Ženicha něco horšího než *Neznám tě?*

Ta slova mohou uslyšet i ti, kteří s ním jedli a pili a v jeho jménu činili mnoho zázraků⁽¹⁾, jestliže do poslední chvíle ne zachovají jeho slovo.

Nežádej od Pána, aby změnil svou přísnost, ale ty sám změň rychle a rozhodně, co můžeš a máš změnit: míru své trvalé připravenosti na jeho příchod. I ta jeho slova, která se ti zdají přísná, jsou ve skutečnosti slova lásky: Nevaruje tě, aby tě strašil, ale aby vyburcoval tvou horlivost. Velice mu záleží na tom, abys Jej doprovodil do hodovní síně s lampou jasně zářící, jen olej do své lampy si musíš včas připravit sám.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 7,23; Lk 13,27–28.

Svatý Teodor

Než by obětoval modlám, raději zemřel. Jaký to vzor pro dnešní křesťany, klanějící se mnohdy již ne modlám kamenným, ale všemožným jiným, s jejichž přebohatou nabídkou přichází současný svět a jimž se lidé klanějí, jen aby potlačili myšlenku klanět se Kristu!

Na přelomu 3. a 4. století bylo křesťanství v Římské říši stále ještě zapovězeným vyznáním. Následovníci Krista byli pronásledováni, žalářováni a krutým způsobem sprovazováni ze světa. V závislosti na tom, kdo zrovna seděl na císařském stolci, se stíhání křesťanů přirostlo, nebo naopak zmírňovalo. Jedny z nejtvrdějších represí jsou spjaty s vládou císaře Diokleciána, avšak i po jeho abdikaci v roce 305 měli křesťané stále ustláno výhradně na trnech. Jedním z těch, komu se tyto trny proměnily symbolickou v palmu mučednictví, byl i sv. Teodor.

Teodor byl na přelomu let 305/306 římským legionářem. Se svou legií pobýval v maloasijské Amasii v Pontu. Tam dorazil příkaz závazný pro všechny legionáře – každý, kdo bojoval pod římskou orlicí, měl veřejně nasypat kadidlo na oltář některého z římských bohů a přihlásit se tak k náboženství mocného impéria.

Teodor nebyl jediným křesťanem mezi legionáři. Již v minulosti, a to docela nedávno od událostí, o nichž zde pojednáváme, položili život pro Krista mnozí jeho spolubojovníci, jako například sv. Mořic, sv. Nereus či sv. Achilleus. Teodor proto moc dobře věděl, co dělá, když rezolutně odmítl mít na pohanské modloslužbě sebemenší účast. Tribun militum čili jakýsi štábní důstojník mu dal čas na rozmyšlení; přece jen nechtěl jednat ukvapeně a ztratit prvotřídního vojáka, vyznačujícího se udatností a vynikajícími schopnostmi. Netušil, jak s touto lhůtou Teodor naloží.

Věrný Kristův voják prosil svého Pána o sílu vytrvat. Právě na kolenou se rozhodl k bezprecedentnímu činu, který v něm možná zrál delší dobu.

V Amasii stál chrám zasvěcený bohyni Kybelé. Tuto původně asijskou bohyni ztotožnili Římané

se svou bohyní Ops. Její kult byl svěřen kněžím zvaným *galii* a vyznačoval se silně orgiastickým rázem. Slavnosti *megalesie*, konané k počtě této bohyně, doprovázely nechutné perverzности. Zejména v době Teodorově se „zvrhly v prostopášnou a lascivní podívanou“, jak uvádí *Slovník antické kultury*.

Šlo o do očí bijící protiklad křesťanské morálky, i dnes tak vysmívané okolním nevěřícím světem. Pro čistotu horující vyznavači Beránka Božího byli trvale pohoršeni praktikami vyznavačů Kybelé, která podle pohanské věrouky počala dvanact dětí s vlastním bratrem a která byla nazývána „Velikou matkou bohů“.

Legionář Teodor se jedné noci léta Páně 306 vydal k chrámu této modly a podpálil ho. Zatímco Hérostratos podpálil proslulý Artemidin chrám v Efezu vyloženě jen proto, aby se tímto činem stal slavným, Teodora k jeho činu přivedly jiné pohnutky. Vyjevil je při výslechu:

„Založil jsem požár proto, abych se přesvědčil o moci bohyně, jejímž knězem jste mě chtěli učinit. Vaše bohyně však ve zkoušce ohněm neobstála.“ Jemu samotnému se po těchto slovech dostalo příležitosti obstat ve zkoušce, kterou pro něj přichystali jeho vězňitelé.

Podrobili ho nesmírně kruté tortuře, při níž byl natahován na skřípec, jeho tělo bylo drásáno železnými hřebeny, on však vytrvale odmítal zradit Ježíše Krista, a jako Teodor, tj. Bohdan, pohrdnout Božím darem víry.

Uvrhli ho tedy do vězení, kde mu nejprve několik dní nedali ani trošku jídla, a poté začali s týráním nanovo – ještě brutálněji a ještě déle než prve. Teodor však přesto nevyjádřil politování nad svým činem a už vůbec se nevzdal Božího Beránka a své příslušnosti k mladé a tak krutě stíhané obci Boží. Naopak i na mučidlech chválil Pána, což nešlo na rozum těm, pod jejichž mučícími nástroji až dosud povolil úplně každý. Když se jim nepodařilo Teodora zlomit ani napotřetí, bylo rozhodnuto o jeho popravě.

Věrný voják Kristův byl upálen na hranici – měl ze světa sejít stejným způsobem, jakým zničil chrám bohyně Kybelé. Jeho ohořelé tělo pohřbila jedna ze zbožných žen jménem Eusebie. Na místě hrobu byla císařem Anastázem na přelomu 5. a 6. století postavena nádherná bazilika ke cti Teodora, jenž už byl v té době ctěn jako světec, jak si to zasloužil svým mučednictvím. Však se bazilika též stala cílem tisíců poutníků. Přivlastnit si ho pak chtěli v Hérakleji, kam někteří jeho mučednickou smrt situovali, aby tak dodali svému městu větší věhlas. Proto časem vznikl dojem existence dvou Teodorů. Jediným pravým však byl ten, jehož život skončil v plamenech ohně založeného jeho katy v Amasii.

K Teodorově cti byly stavěny kostely i jinde, např. v Damašku, Alexandrii, Edesse, ale i v Palermu, Římě, Messině či na Krétě. Později (někdy v 8. století) byly jeho ostatky z Amasie přeneseny do italského Brindisi, aby se předešlo jejich zneuctění v době pronásledování křesťanů, a ve 14. století jejich část získal Karel IV.

Uzdravit svět – 8. Subsidiarita a ctnost naděje

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

subsidiarity (srov. *Quadragesimo anno*, 79–80). Tento princip má dvojitou dynamismu: shora dolů a zdola nahoru. Možná nechápeme, co to znamená, ale je to sociální princip, který nás více spojuje. Pokusím se to vysvětlit.

Z jedné strany, a zvláště v přechodných obdobích, kdy jednotlivci, rodiny, drobná sdružení nebo místní komunity nedokáží dosáhnout primárních cílů, je správné, aby intervenovaly nejvyšší stupně společnosti, tedy stát, a byly jim poskytnuty nezbytné zdroje k rozvoji. Vzhledem k lockdownu kvůli koronaviru se například mnozí lidé, rodiny a ekonomické aktivity ocitly a dosud jsou ve vážných obtížích, a proto se veřejné instituce snaží pomoci vhodnými zásahy: sociálními, ekonomickými, zdravotnickými. Taková je funkce, kterou mají plnit.

Na druhé straně však tyto špičky společnosti mají respektovat a prosazovat zprostředkující nebo nižší stupně. Přínos jednotlivců, rodin, sdružení, podniků a všech zprostředkujících organizací a také církve je rozhodující, protože svými kulturními, náboženskými, ekonomickými zdroji nebo občanskou účastí revitalizují a posilují společenský organismus (srov. *Kompendium sociální nauky církve*, 185). To znamená spolupráce shora dolů, od státu k lidu a zdola nahoru, od institucí lidu nahoru. A právě to je uplatňování principu subsidiarity.

Každý má mít možnost přijmout vlastní odpovědnost v ozdravných procesech společnosti, jejíž je součástí. Když se uskutečňuje nějaký projekt, týkající se přímo či nepřímo určitých sociálních skupin, nesmějí být ponechány bez účasti; jejich moudrost – moudrost pokorných – nesmí být odsunuta stranou (srov. *Querida Amazonia*, 32; *Laudato si'*, 63). K této nespravedlnosti, bohužel, dochází často tam, kde se koncentrují velké ekonomické či geopolitické zájmy, jakými jsou například určité těžební aktivity v některých zónách planety (*Querida Amazonia*, 9, 14). Hlasy domorodých národů, jejich kultur a vidění světa nejsou brány v potaz. Dnes se tento nedostatek respektu k *prin-*

cipu subsidiarity rozšířil jako nějaký virus. Pomysleme na obrovské dimenze finanční pomoci, kterou poskytují státy. Naslouchá se spíše velkým investičním společnostem než lidem nebo těm, kdo hýbou reálnou ekonomikou. Naslouchá se spíše multinacionálním společnostem než sociálním hnutím. Řečeno všedním dialektem: naslouchá se spíše mocným než slabým. Tudy cesta nevede. Naslouchání mocným spíše než slabým není cestou. To není lidská cesta, není to cesta, které nás učil Ježíš, to není uplatňování principu subsidiarity. Takto neumožňujeme lidem, aby „se stali protagonisty svého osvobození“ (*Papežské poselství ke 106. Světovému dni migrantů a uprchlíků 2020*, 13. května 2020). Kolektivní podvědomí některých politiků nebo sociálních pracovníků říká: „všechno pro lid, nic spolu s lidem“. Od shora dolů, ale bez naslouchání moudrosti lidu a bez jejího uplatňování při řešení problémů, tedy v tomto případě při vyjítí z krize. Anebo se zamysleme nad způsobem léčby viru: naslouchá se spíše velkým farmaceutickým společnostem než zdravotníkům, kteří se nasazují v první linii v nemocnicích nebo uprchlických táborech. To není dobrá cesta. Všem je třeba naslouchat, těm nahoře i těm dole, všem.

Abychom vyšli z této krize jako lepší, musí být podpořen *princip subsidiarity*, respektovány autonomie a schopnost iniciativy všech, zvláště těch posledních. Všechny části těla jsou nezbytné a, jak říká sv. Pavel, ty, které by se mohly jevit jako slabé či méně důležité, jsou ve skutečnosti nejpotřebnější (srov. 1 Kor 12,22). Ve světle tohoto obrazu můžeme říci, že princip subsidiarity dovoluje každému, aby přijal svoji roli v péči o společnost a její úděl. Uplatňování tohoto principu *dává naději* ve zdravější a spravedlivější budoucnost, a tuto budoucnost vytváříme společně v touze po velkých věcech a rozšiřováním svých obzorů. (srov. *Promluva k mládeži Kulturního centra Otce Félixeho Varely*, 20. září 2015, Havana – Kuba) Buď společně, anebo to nebude fungovat. Buď budeme pracovat společně, abychom z krize vyšli na všech stupních

společnosti, anebo nevyjdeme nikdy. Vyjít z krize neznamená přelakovat nynější situace, aby vypadaly trochu spravedlivěji. Nikoli. Vyjít z krize znamená změnit se; opravdovou změnu konají všichni, všichni lidé tvořící lid. Všechny profese, všichni. A všichni společně, všichni. Pokud to neučiní všichni, výsledek bude negativní.

V jedné z předešlých katechezí jsme viděli, že *solidarita* je cestou, jak vyjít z krize. Sjednocuje a umožňuje najít solidní návrhy na lepší svět. Cesta solidarity však potřebuje *subsidiaritu*. Někdo mi může říci: „Ale otče, dnes mluvíte těžkými slovy.“ Proto se to snažím vysvětlit. Jsme solidární, protože jdeme cestou subsidiarity. Neexistuje totiž opravdová solidarita bez sociální participace, bez přínosu zprostředkujících článků: rodin, sdružení, kooperativ, malých podniků a občanské společnosti. Takováto participace pomáhá předcházet některým negativním aspektům globálních i státních kroků a napravovat je, jako se to děje také při péči o lidi postižené pandemií. Tento přínos „zdola“ je třeba podnitit. Je krásné vidět během krize práci dobrovolníků, kteří přicházejí ze zámožných i chudých rodin. Všichni společně. Toto je solidarita a toto je princip subsidiarity.

Během lockdownu bylo spontánním gestem aplaudovat lékařům, ošetřovatelům a ošetřovatelkám na znamení povzbuzení a naděje. Mnozí riskovali život a mnozí jej dali. Rozšířme tento aplaus na každého člena společenského organismu za jeho cenný, byť jen drobný přínos. Aplaudujeme starým lidem, dětem, postiženým, pracujícím a všem, kdo se dávají do služby. Nežůstaňme však pouze u aplausu! *Naděje* je smělá, odvažme se proto snít ve velkém, usilovat o ideály spravedlnosti a sociální náklonnosti, jež se rodí z naděje. Nezkoušejme rekonstruovat minulost, zejména tu, která byla ničemná a chorobná. Budoucnost vytváříme tam, kde se lokální i globální dimenze vzájemně obohacují – každý může dát to svoje, každý má dát to svoje, svoji kulturu, svoji filosofii a svůj způsob myšlení; [budoucnost je] tam, kde krása a bohatství menších a odepisovaných skupin může vzkvétat a kde ten, kdo má víc, slouží a rozdává se těm, kdo mají méně.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)*

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (27)

Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova, místa označena „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Pondělí 13. 4. 87, 22:50 h.

† Mé dítě, vybral jsem si tě za Moji snoubenku, protože tě velmi miluji. Vybral jsem ti velkého kněze, aby tě doprovodil ke svatosti a připravoval k velikým darům, jaké pro tebe mám. Buď Mi ve všem poddána. Nestarej se o nic, jenom o lásku, po jaké od tebe toužím.

Buď Mi věrná v nejmenších věcech – tichá a rozvážná.

Cítíš oheň Mé síly v sobě. Chraň ho a pečuj o něj a všechno dělej pro Moji slávu.

Úterý 14. 4. 87, 19 h.

– Ve chvíli pozdvihování na večerní Mši svaté se nad kalichem vznášelo něco jako jemná mlha nebo dým. Už kdysi za podobných okolností jsem viděla tentýž zjev – asi dvakrát. Co to znamená?

† To je Má Krev, která je znamením pro tebe. Je to ještě jedno znamení oběti krve, jaké jsem ti dal. Buď připravena.

Středa 26. 8. 87, 20:15 h.

– Víím, že jenom v Tobě je odpočinutí. A musím snášet to, co je, a očekávat Tvou milost. A možná nečekat, jen přijímat s pokojem a s radostí všechno, co je, protože je to z Tvé vůle. Odpusť, Ježíši, to moje nařikání.

† Každý má právo si postěžovat.

– Je pro mne těžké snášet lidi, ty rozmluvy, sdílení se, dokonce i modlitbu společenství.

Myslím na život poustevnický, toužím po něm. Smím na to myslet?

To snad není útek, spíš touha pobývat jenom s Tebou v ustavičné modlitbě...

† Obětuj utrpení dneška. Jednou ti odpovím na tvoji touhu. Buď trpělivá a důvěřující. S poklidem srdce snášej všechno, co se tě dotýká. Máš přece důvod, pro který je třeba to snášet. Panuj nad záchvěvy znechucení a toho, že se necítíš dobře.

Miluji tě a toužím po úsměvu tvého srdce.

† Máš k vyplnění velké poslání, Mé dítě. Zrno, kterým jsi, přinese hojnou úrodu srdcí oddaných Mé Matce i Mně.

Odumírej sobě, abys žila pro jiné – poněvadž takové je tvé povolání zrozené z Mé Krve.

Má Krev se neustále přelévá z obětí kalichů na oltářích světa. Je jí stále víc, protože je stále víc potřeba obětí za svět utýraný zlem.

Neodmítej Mi své drobné oběti. Přinášej je na oltář a skládej je v milostném sjednocení se Mnou. Ať se tvoje krev mísí s Mojí a plyne z hojnosti milosrdenství.

– Ukázal jsi mi dnes kalich, ze kterého se přelévá Krev – bylo to při Eucharistii během pozdvihování kalichu...

Při té Mši jsi mi připomněl různé chvíle, kdy na mě dopadaly údery za Tvé kněze a musela jsem je nějak bránit, ospravedlňovat, nebo prostě jsem musela přijmout údery hněvu, roztrpčenosti, výčitek...

Pochopila jsem, žes mi už dávno dával znamení, jak velmi je potřebná oběť za ně, a příležitosti to dělat. Ovládá mě strach při pomyšlení na odpovědnost.

† Neboj se. Já tě vedu. Jsi jenom Mým nástrojem. Buď tedy poddajná a důvěřuj, abych tě mohl neomezeně používat.

Buď stále ostražitá, poslouvej, sleduj Moje výzvy a Moji vůli.

Modlí se a obětuj – neustále až do chvíle, kdy přijde čas naplnění tvého kalicha, tak, jak jsi to viděla dnes. Buď připravena prolít ho vrchovatě na oltáři, jak ti ukážu.

A neptej se na plody té oběti. Důvěřuj Mi. Plody budou uloženy v mém domě a tam je spatříš, až přijdeš.

Pondělí 28. 9. 87, 22:50 h.

† Neplač, dítě, vždyť je tvá modlitba vyslyšena, vždyť dělám to, o co Mne prosíš.

Jak bych mohl nesplnit prosbu Mého dítěte – dobrou prosbu?

Buď plná důvěry a trpělivá a setrvej v láskyplné odevzdanosti, v odevzdání všeho Mně.

Když prosíš – zároveň děkuj, protože tvá přání jsou splněna. Každá modlitba přináší plody a nic se neztratí.

To nevadí, že ty ještě plody nevidíš. Ty se už vytvořily a budou dozrávat ve svém čase.

Středa 30. 9. 87, 22:25 h.

† Není třeba zaměstnávat srdce tím, co existuje pouze ve tvých představách. Já jsem Pánem každé situace i času. A když Mi s důvěrou odevzdáš svůj osud, nemáš prostě žádné problémy. Není třeba vytvářet jich víc ve vlastních představách a kalit mír srdce.

Tvé srdce je ve Mně, a tam trvá věčný pokoj. [...]

Všechno dělej tak, jak Já bych to činil, a všechno dělej pro Mne.

Každého člověka přijímej tak, jako bych to byl Já.

Sobota 3. 10. 87, 9 h.

† Buď živou pochodní Mé lásky. Plamenem, který bude zapalovat srdce, ke kterým tě pošlu. Odstraň všechno ze své mysli i ze svého srdce. Ať zůstane jenom Můj oheň. Ať všechno v tobě plane Mojí láskou.

Pátek 9. 10. 87, 9:45 h.

† Ukázal jsem ti to, co uvidíš nejdříve po překročení prahu života: světlo Mé lásky, které tě zahrne a ve kterém budeš potom žít.

Středa 21. 10. 87, 12 h.

† Usměj se na Mě ve svém srdci, tak velmi tě miluji.

Cokoliv konám ve tvé duši, je pro tvoje dobro.

„Mějte se na pozoru!“ (Lk 17,3)

† Dávej na sebe pozor, aby to, co se děje ve tvém nitru, nevyplynulo na povrch a nestalo se pohoršením pro ty, kteří důvěřují tvé svatosti.

Pros o lásku. Podle ní tě budu hodnotit – z Hymnu o lásce.

Miluj všechno, co jsem stvořil. Sebe také: svoji každodennost i lidi, kteří touží po tvém srdci.

– Přichází pokušení, abych zničila všechny ty sešity...

† To nesmíš udělat. Nepatří tobě, ale Mně, a disponování s nimi je Moje záležitost.

Když přicházejí pokušení, modli se a odevzdávej Mi je. Zkousím tě, aby ses stávala dozrálejší v lásce i ve víře.

Pátek 23. 10. 87, 22:55 h.

- Nic neříkáš, Pane. Nezačínáš roz-
hovor...

† Přeji si, abys ty začínala, abys mluvi-
la o svých problémech. Nechci diktovat,
ale rozmlouvat. Některým Mým dětem
Má slova diktují. S tebou chci rozmlou-
vat. Připravil jsem tě nejenom k naslou-
cháání, ale také ke kladení otázek, k uka-
zování problémů. Nestahuj se z té role.
S každým, kdo Mne slyší, se dorozumí-
vám trochu jinak, a je lepší zachovat svůj
vlastní styl, než zkoušet ve všem následo-
vat druhé.

- Čas běží, a někdo, kdo by mohl mno-
ho dělat, tkví v nečinnosti...

† Pánem času jsem Já. A vnější nečin-
nost je potřebná k intenzivnímu vnitřní-
mu žití - k jeho obohacování.

Cožpak jsem Já nešel na poušť, abych
se připravil na započítí díla spásy?

Poušť nemusí být nutně místo zeměpis-
né. Je jí každé zbavení se činnosti a kon-
taktů s lidmi - s tím, co je vnější.

Sobota 31. 10. 87, 10:15 h.

- Braň mne, Kriste, před chladnos-
tí, před formalismem, před nevěrností.

Jsem nemluvně, které se stále obra-
cí a chvěje a jehož pozornost kdeco roz-
ptyluje.

† Já nekárám, každého toužím obdaro-
vát dobrem. Kdo Mi není věrný, sám se
uzavírá před Mými dary lásky. Já nikoho
neodsuzuji ke zlu, k zavržení, k prokletí.
Každý to dělá sám vůči sobě, jestliže si
volí cestu svého života bez Mne.

Čím víc toužíš přilnout ke Mně a za-
chovat věrnost, tím více tě naplňují Mo-
je milosti. A pokud do toho vkládáš svoje
úsilí - takové, na jaké stačíš - Já množím
tvé síly a Moje moc je ti oporou.

Já tě pořád miluji tou stejnou láskou:
obrovskou, žhavou, jemnou, něžnou, vní-
mavou. A pořád tě chci naplňovat Mými
milostmi. Ale ty Mi to svým nedostatkem
věrnosti velmi často nedovoluješ, omezu-
ješ, snižuješ. A je Mi to líto, že nemohu,
ačkoliv po tom toužím.

Moje dítě, tak velmi důležitá je věr-
nost v každém skutku, v každé myšlen-
ce. A ta neustálá otázka srdce: „Líbím se

Mu v této chvíli?“ - „Zda z ohledu na Ně-
ho v této chvíli dělám to, co dělám, nebo
vzhledem k sobě, či k někomu jinému?“

Mé milované dítě, nezraňuj Mne malič-
kostmi a nedbalostí v kontaktu se Mnou,
třeba sebemenšími. Tak moc na tom zá-
leží. Tak velmi mnoho.

- Dotkl ses mě během Mše svaté Tvým
láskyplným pohledem a všechno se ve
mně boří a nařiká. A páli mě má nevě-
ra a hloupost.

Alice Lenczewska

Jakým peklem je poznání plnosti Tvé
lásky, která byla odmítnuta, když už se
nedá nic napravit...

† Je Mi tak líto těch Mých nemocných
dětí, tak s nimi cítím, tak krvácí Mé Srd-
ce. A přece všechno vím a znám každou
bolest, každou lidskou duši.

Středa 4. 11. 87, 10:15 h.

- Prosim o utření, aby se těm lidem
pomohlo.

† Odříkej si věci, které nejsou nutné
k životu a k zachování zdraví.

„Proto pro vyvolené všechno snáším,
aby i oni dosáhli spásy, jež je v Kristu Je-
žíši spolu s věčnou slávou.“ (2 Tim 2,10)

Sobota 7. 11. 87, 15:30 h.

- Jsem stále tím hříšným člověkem,
jakým jsem byla vždycky.

Nic se nezměnilo.

† Změnilo se jenom to, že nyní tou-
žíš po změně a prosíš o Moji pomoc a Já
ti ji dávám. A Moje blízkost mění všechno.
[...]

- Dnes, mezi lidmi, jsem projevila ne-
trpělivost.

† A prosilas, když jsi tam šla, abych
ti pomohl být trpělivou? A když jsi tam
byla, odevzdávalas všechny svoje schop-
nosti, abych Já tě vedl?

- Ne. To, co jsem měla dělat, se mi
zdálo úplně jednoduché a lehké.

Nenapadlo mě prosit Tě.

† To je ta chyba. Bez Mne je všech-
no obtížné: nejprostší činnosti rukou či
mysli, každá vteřina myšlení.

Je zapotřebí setrvat ve Mně, o všech-
no prosit a všechno odevzdávat Mému
vedení.

Ty jsi vždy, jako každý člověk, slabá,
schopna každého hříchu. Ale tvá slabost
a ubohost není hříchem. Hříchem je to,
že zapomínáš na Mne a neobracíš se na
Mne, abych ti pomohl, že se Mi se vším
nesvěřuješ.

To je hřích proti prvnímu přikázání,
protože láska ze všech sil a v každé si-
tuaci vyžaduje takovou odevzdanost své-
mu Bohu a Stvořiteli. Odevzdanost vše-
mi silami z lásky.

Tvoje pády ti to ukazují. Jsou pro te-
be požehnáním, poněvadž tě navracejí
ke Mně. Já se nezlobím, ale chci ti po-
moci a pomáhám, využívám nejvhodněj-
ších prostředků v každé situaci.

Dělám to tak pro každého - dělám to-
lik, kolik Mi kdo povolí a chce.

Přijmi to do srdce a buď víc uvážlivá
a obezřetná. Já vím, že Mě miluješ, ale
lásku je třeba podírat moudrostí a vůlí.

Poznávej pravdu o sobě, přijímej ji
a odevzdávej se Mi ve všem, v každé
chvíli života.

„*At si tedy ten, kdo si zakládá na tom,
že stojí, dává pozor, aby nepadl. Nepřišlo
na vás žádné pokušení, které by překra-
čovalo lidskou míru. Bůh je věrný; nedo-
pustí, abyste byli pokoušeni nad své síly;
s pokušením vám však dá i prostředek, jak
z něho vyvážnout, a sílu snášet je.*“ (1 Kor
10,12-13)

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska:
Świadectwo. Dziennik duchowy.
Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań,
wydanie drugie zmienione, 2018.

Přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

S radostí se vraťme ke slavení Eucharistie

Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kardinál Robert Sarah, adresoval předsedům biskupských konferencí list o slavení Eucharistie během pandemie způsobené virem Covid-19 a po ní. Papež František při audienci udělené kardinálovi 3. září 2020 tento dopis schválil a nařídil jeho zveřejnění. Český překlad připravil sekretariát České biskupské konference.

Pandemie způsobená virem Covid-19 vyvolala otřesy nejen v dynamice společenské, rodinné, ekonomické, vzdělávací a pracovní, ale také v životě křesťanského společenství – včetně jeho liturgického rozměru. Aby se zabránilo šíření viru, bylo třeba přísně dodržovat odstup od druhých lidí, což ovlivnilo také základní rys křesťanského života: „Kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20); „Setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách... Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné“ (Sk 2,42.44).

Tato společenská dimenze má i teologický význam: Bůh je vztah osob v Nejvyšší Trojici. Také lidstvo Bůh tvoří ve vztahové komplementaritě mezi mužem a ženou, neboť „není dobré, že člověk je sám“ (Gn 2,18). A do vztahu muže a ženy zároveň vstupuje a zve je, aby oni vstoupili do vztahu s ním. Svätý Augustin správně vytušil, že naše srdce je nepokojné, dokud nenajde Boha a nespočine v něm (srov. *Vyznání*, I,1). Pán Ježíš zahájil své veřejné působení tak, že si povolal skupinu učedníků, aby měli podíl na jeho životě a hlásání Božího království, a z tohoto malého stáde se zrodila církev. Písmo svaté používá k popisu věčného života obraz města, nebeského Jeruzaléma (srov. Zj 21). Město je společenství lidí, kteří sdílejí stejné hodnoty, základní lidské a duchovní skutečnosti, místo, čas a organizované aktivity a kteří také přispívají k budování společného dobra. Zatímco pohané stavěli chrámy zasvěcené pouze božstvům, ke kterým se lidé nemohli přiblížit, křesťané začali okamžikem, kdy se jim dostalo svobody vyznání, okamžitě stavět budovy, které by sloužily jako *domus Dei et domus ecclesiae*, dům Boží a dům církve, a kde by v sobě věřící mohli poznat společenství Boží, lid svolaný k bohosluž-

bě a ustanovený jako svaté shromáždění. Proto také Bůh může prohlásit: „Já jsem tvůj Bůh a vy budete můj lid.“ (srov. Ex 6,7; Dt 14,2) Pán zůstává věrný své smlouvě (srov. Dt 7,9) a Izrael se právě z tohoto důvodu stává Božím sídlem, svatým místem jeho přítomnosti ve světě (srov. Ex 29,45; Lv 26,11–12). Proto také dům Páně předpokládá přítomnost rodiny Božích dětí.

I dnes biskup v modlitbě zasvěcení nového kostela prosí, aby se stavba stala tím, čím má ze své samé povahy být:

„[...] ať je ti tento chrám
trvale zasvěcen [...]
Ať zde pramen milosti smývá viny,
ať v tomto prameni, Otče,
tvé děti umírají hříchu
a v Duchu Svatém se znovu rodí
pro věčný život.
Ať se zde shromažďují věřící
ke slavení svatých tajemství,
syti se ze stolu tvého slova
a přijímají Kristovo tělo
a krev ze stolu oltáře.
Ať zde zaznívá radostná píseň chvály,
naš hlas ať se připojí ke sborům andělů
a k tobě ať vystupuje stálá prosba
za spásu světa.
Ubožáci ať zde nalézají milosrdenství
a utlačovaní pravou svobodu,
všichni lidé ať prožívají důstojnost
Božích dětí
a uchovají si ji neporušenou
po celý život,
aby jednou s radostí vešli
do nebeského Jeruzaléma.“

*Římský pontifikál,
Obřad zasvěcení kostela*

Křesťanské společenství nikdy neusilovalo o izolaci a nikdy také z církve nevytvořilo město za uzamknutou branou. Jako lidé formovaní hodnotami společného života a úsilím o společné dobro se

proto vždy snažili začlenit se do společnosti a zároveň si byli vědomi vlastní jinnosti: mají být ve světě, aniž by k němu patřili a omezili se jen na něj (srov. *List Diognétovi*, 5–6). A dokonce i za mimořádné situace v pandemii prokázali veliký smysl pro odpovědnost: biskupové, kteří naslouchali úřadům i odborníkům a spolupracovali s nimi, dokázali sami i v rámci své konference pohotově činit obtížná a bolestná rozhodnutí, dokonce na dlouhou dobu zastavili účast věřících na slavení Eucharistie. Kongregace pro bohoslužbu a svátosti je biskupům hluboce vděčná za jejich odhodlání a úsilí ve snaze co nejlépe reagovat na nepředvídanou a složitou situaci.

Jakmile to ovšem okolnosti dovolí, je naléhavě třeba vrátit se k běžnému křesťanskému životu, kde budova kostela je domov, a slavení liturgie, zejména Eucharistie, představuje „vrchol, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její síla“ (*Sacrosanctum concilium*, 10).

S vědomím, že Bůh nikdy neopouští lidstvo, které stvořil, a že i ty nejtěžší zkoušky mohou přinést ovoce milosti, jsme přijali vzdálení od Pánova oltáře jako čas eucharistického půstu, užitečný k tomu, abychom znovu objevili, jak je pro nás životně důležitý, krásný a nesmírně drahý. Jak jen to ovšem bude možné, musíme se vrátit k Eucharistii s očištěným srdcem, obnoveným úžasem a zesílenou touhou setkat se s Pánem, být s ním a přijmout ho, abychom ho mohli nést svým bratřím a sestrám společně se svědectvím života naplněného vírou, láskou a nadějí.

Tato doba strádání nám dává milost porozumět srdcím našich bratří a sester, mučedníků z Abitinae (počátek 4. století), kteří i přes jistý rozsudek smrti svým soudcům odpověděli s klidným odhodláním: „*Sine Dominico non possumus*. – Nemůžeme být bez toho, co je Pánovo.“ Absolutnost onoho *non possumus*

(„nemůžeme“), ani význam podstatného jména ve středním rodě *Dominicum* („to, co náleží Pánu“) nelze přeložit jediným slovem. Úsporné vyjádření zahrnuje veliké množství jemných významových odstínů a významů, které se nyní nabízejí k rozjímání:

- **Nemůžeme** žít, být křesťany ani plně uskutečnit své lidství a touhu po dobru a štěstí, které přebývají v našem srdci, **bez Božího slova**, které při slavení liturgie přijímá tvar a stává se živým slovem, které Bůh pronáší ke všem, kdo dnes otevírají svá srdce a naslouchají;

- **Nemůžeme** žít jako křesťané **bez účasti na oběti kříže**, v níž se Pán Ježíš bez výhrad dává, aby svou smrtí zachránil lidstvo, které zemřelo kvůli hříchu - Vykupitel přidružuje lidstvo k sobě a vede ho zpět k Otcí, v objetí Ukřižovaného nachází veškeré lidské utrpení světla a útěchu;

- **Nemůžeme být bez hostiny Eucharistie**, stolu Páně, ke kterému jsme zváni jako synové a dcery, bratři a sestry, abychom přijali samotného zmrtevýchvstalého Krista, přítomného v těle, krvi, duši a božství v tomto nebeském chlebu, který nás sytí v radostech a strastech této pozemské pouti;

- **Nemůžeme být bez křesťanského společenství**, rodiny Páně: potřebujeme se setkávat se svými bratry a sestrami, kteří mají podíl na Božím synovství, Kristově bratrství, povolání ke svatosti a úsilí o ně i o záchranu své duše v bohaté rozmanitosti věku, osobních dějin, charismat a povolání;

- **Nemůžeme být bez domu Páně**, který je naším domovem, bez posvátných míst, kde jsme se narodili víře, kde jsme objevili Pánovu prozíravou přítomnost a také jeho milosrdné objetí pozvedající ty, kdo padli, kde jsme se zsvětili svému povolání k manželství nebo k zasvěcenému životu, kde jsme se modlili a vzdávali díky, radovali se a plakali a kde jsme Otcí svěřili své blízké, kteří dokončili svou pozemskou pouť;

- **Nemůžeme být bez dne Páně**, bez neděle, která dává světlo a smysl sledu pracovních dní i rodinným a společenským povinnostem.

Jakkoli sdělovací prostředky konají cennou službu nemocným a všem, kdo do kostela jít nemohou, a prokázaly i ob-

rovskou službu při vysílání mše svaté v časech, kdy možnost společného slavení neexistovala, nemůže se žádné vysílání rovnat osobní účasti, nebo ji dokonce nahradit. Naopak hrozí, že nás takové vysílání vzdálí osobnímu a důvěrnému setkání s vtěleným Bohem, který se nám dal ne virtuálně, ale skutečně, když prohlásil: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ (Jan 6,56) Tento fyzický kontakt s Pánem je životně důležitý, nepostradatelný a nenahraditelný. Jakmile se podaří stanovit a přijmout konkrétní opatření, která pomohou zastavit šíření viru na minimum, je třeba, aby všichni znovu zaujali své místo ve shromáždění bratří a sester, znovu objevili nenahraditelnost, nesmírnou cenu a krásu slavení liturgie, a také znovu pozvali a povzbudili k účasti ty bratry a sestry, kteří ztratili odvahu a jsou vystrašení, dlouho se neukázali anebo ztratili zájem.

Toto dikasterium chce znovu potvrdit některé principy a navrhnout určité kroky k podpoře rychlého a bezpečného návratu ke slavení Eucharistie.

Náležitá péče o hygienické a bezpečnostní předpisy nesmí vést ke sterilizaci gest a obřadů, ani u věřících - být nevědomě - podněcovat strach a nejistotu.

Je na biskupech, aby obezřetným, avšak rozhodným jednáním zajistili, že veřejné orgány nebudou účast věřících při slavení Eucharistie omezovat na „shromáždění“ a považovat ji za podobnou, nebo dokonce podřízenou různým formám odpočinkové činnosti.

O liturgických předpisech nemohou svými předpisy rozhodovat veřejné orgány, ale podléhají výhradně příslušným církevním autoritám (srov. *Sacrosanctum concilium*, 22).

Je třeba umožnit věřícím účast na liturgickém slavení, avšak vyvarovat se přítom improvizovaných experimentů v obřadech a plně respektovat předpisy obsažené v liturgických knihách, které daný obřad popisují. Proměňující prožitek posvátnosti, svatosti a krásy dodává liturgii předchůf harmonie věčné blaženosti. Podle autoritativního předpisu Druhého vatikánského koncilu je tedy třeba dbát na zajištění důstojnosti míst, vybavení i způsobu slavení: „Obřady ať se vyznačují vznešenou jednoduchostí.“ (*Sacrosanctum concilium*, 34)

Je třeba uznat, že věřící mají právo přijímat Kristovo Tělo a klanět se Pánu přítomnému v Eucharistii stanoveným způsobem a bez omezení, která jdou nad rámec hygienických předpisů stanovených orgány veřejné moci nebo biskupy.

Při eucharistickém slavení se věřící klanějí zmrtevýchvstalému Ježíši, který je mezi nimi přítomen, a nyní pozorujeme, jak snadno se tento smysl pro adoraci a modlitbu klanění vytrácí. Prosíme kněze, aby ve svých katechezích nezbytnost adorace trvale zdůrazňovali.

Principem, jak se s jistotou vyhnout omylu, je poslušnost: poslušnost církevním předpisům, poslušnost biskupům. V těžkých dobách (např. války, pandemie) mohou biskupové i biskupské konference vydat prozatímní předpisy, které je třeba dodržovat. Poslušnost chrání poklad, který byl církvi svěřen. Jakmile se ovšem situace vrátí k normálu, tato opatření vydaná biskupy a biskupskými konferencemi platit přestanou.

Církev bude i nadále chránit lidskou osobu jako celek. Svědčí o naději, vybízí nás k důvěře v Boha a připomíná, že pozemské bytí je sice důležité, ale ještě mnohem důležitější je věčný život: náš cíl a naše povolání je mít věčný podíl na životě s Bohem. To je víra církve, o níž po staletí svědčí zástupy mučedníků a světců, to je kladná zvěst osvobozující nás od jednorozměrného redukcionismu a ideologií. K nezbytné péči o veřejné zdraví církev přidává ještě hlásání věčné spásy duši a doprovázení k němu. Proto se tedy nadále s důvěrou svěřujeme Božímu milosrdenství, dovolávejme se přimluvy Panny Marie, která je *salus infirmorum et auxilium christianorum*, uzdravení nemocných a pomocnice křesťanů, za všechny osoby těžce zkoušené pandemií i veškerým dalším utrpením, vytrvejme v modlitbě za ty, kdo tento život opustili, a zároveň obnovme svůj úmysl být svědky Zmrtevýchvstalého a hlasateli jisté naděje, která překračuje hranice tohoto světa.

Vatikán, 15. srpna 2020,
slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Robert kardinál Sarah, prefekt

Z www.liturgie.cz
(Redakčně upraveno)

Ježíši, ty se postarej! (1)

P. Dolindo Ruotolo (1882–1970) nepochybně patří k velkým kněžským osobnostem 20. století. U nás se však o životě a poslání tohoto neapolského kněze zatím ví poměrně málo. Bůh ho po celý jeho život vedl tajemnou křížovou cestou, aby v duchu důvěryplné odevzdanosti z něj zformoval pokorný nástroj obnovy Církve a také osvíceného autora celé řady duchovních spisů.

Dolindo Ruotolo se narodil 6. října 1882 jako páté z jedenácti dětí v italském přístavním městě Neapol, ve stínu sopky Vesuv. Jeho matka Silvia pocházela ze zchudlého šlechtického rodu a byla to skutečně výjimečně čistá a vznešená duše. Otec Rafael, vystudovaný inženýr a matematik, byl také věřící, čestný muž, ale svou rodinu ovládal s extrémní přísností a šetrností, která hraničila až s lakomstvím. I proto bylo u Ruotolových málo důvodů k radosti. Rodina žila z velmi skromného příjmu, a tak v domě panovala trpká chudoba. Trpěl tím především malý Dolindo, který velice brzy napsal: „*Dali mi jméno Dolindo, které znamená bolest,*“ jméno, které vymyslel jeho otec a odvodil ho od titulu Panny Marie „Addolorata“ – Bolestná Matka.

Dolindo už jako tříletý chlapec věděl, že se jednou stane knězem, ale otec mu nedovolil chodit do školy a učení doma na studeném mramorovém schůdku vždy skončilo pořádným výpraskem. Když otec přicházel večer domů, měl Dolindo takový strach, že se před ním schovával v jedné z bočních skříněk psacího stolu. Ustavičné neúměrné utrpení způsobilo, že Dolindo byl, jak se později sám vyjádřil, „*hloupý jako neandrtálec*“. I první svaté přijímání přijal jako jedenáctiletý „*bez toho, abych rozuměl, o co jde*“. A přece se v Dolindovi probudil tajemný vnitřní život, takže začal sám chodit na ranní mši a otcovy tvrdé tresty obětoval Pánu Bohu. Když Dolindo navzdory všemu začal studovat na gymnáziu, hned první ročník musel dvakrát opakovat: „*Můj duch byl uzavřený, ... nic jsem se nenaučil; ani dobré, ani zlé.*“

Na dovršení ponižení byl ještě i nejmenší z třídy a otec mu zakázal jakékoli přátelství, každý kontakt s kamarády. Později se otec Rafael často vyznával svému synovi: „*Nevím, proč jsem ti neustále způsoboval utrpení, když jsi byl malý... Zdálo se mi, jako by to Pán tak chtěl, protože ses měl*

stát lepším než všichni ostatní. Skutečně nevím, dítě moje, ... a přece jsem tě miloval!“

Polibek Panny Marie

V roce 1896 se manželé Ruotolovi rozešli. Matka Silvia poslala třináctiletého Dolinda do internátu v Neapoli, který vedli lazaristi, kněží Misijní společnosti svatého Vincenta de Paul. I zde se velice brzy projevila jeho neschopnost učit se, a tak se ve své nouzi plný důvěry obrátil na Ježíše a Marii. Po několika dnech, v červnu 1896, se stalo něco zvláštního: „*Modlil jsem se se svými spolužáky růženec a před sebou jsem měl obrázek Panny Marie, který byl opřený o knihu. Řekl jsem jí: »Moje sladká Matko, pokud chceš, abych se stal knězem, dej mi rozum a inteligenci, vždyť vidíš, že jsem hloupý.« Vtom, když jsem tam klečel, mě přemohla dřímota a viděl jsem, jak se obrázek začal hýbat; byl to průvan anebo nějaká osobní milost, nevím. Dotkl se mého čela a já jsem se vzbudil jakoby ze snu a má bídná mysl byla najednou jasná a osvícená.*“ Hned nato se Dolindo pomodlil modlitbu úplného odevzdání se do Boží vůle podle svatého Alfonse Maria z Liguori. „*Tento úkon odevzdanosti se stal mým celoživotním programem.*“

Od té chvíle byl Dolindo nejlepší ze třídy a uměl vysvětlit věci, které nikdy nečetl. Po prvotním výsměchu si však tím na sebe nyní přivolal nelitostnou závist svých spolužáků. Sborově pro něj požadovali při každé zkoušce tu nejhorší známku. „*Nula pro Ruotola!*“ a učitel ze strachu, že by mohl přijít o své místo, přistoupil na tuto krutou hru. Dolindo se nikdy nebránil ani ponižujícímu šikanování učitelů a představených domu. Nebyl zbabělý a to, že všechno mlčky snášel, mělo hluboký důvod. „*Nevzpíral jsem se tomu, protože jsem myslel na Ježíše.*“ Toto strastičné období trvalo tři roky, potom byl Dolindo přijat

do noviciátu misijního společenství a jako osmnáctiletý mohl na začátku teologického studia složit vytoužené sliby. Ještě během studií jednou prosil, aby ho poslali jako misionáře do Číny, aby tam mohl zemřít mučednickou smrtí. Avšak představený mu dal prorockou odpověď: „*Bůh ti dává tuto touhu, aby tě připravil na utrpení a na apoštolát. Budeš mučedníkem, ale srdce, ne krve.*“

Kněz a kříž

V červnu roku 1905 byl Dolindo Ruotolo jako jen dvaadvacetiletý vysvěcen na kněze. Okamžitě začal v Neapoli intenzivně vyučovat, byl jmenován do funkce kapelníka, mistra gregoriánského zpěvu pro kleriky z diecéze, a vyučoval několik před-

mětů na gymnáziu svého misijního institutu. Jeho nasazení a schopnosti byly ohromné, takže brzy byl i přes své mládí znám jako excelentní misionář, ba dokonce se o něm hovořilo jako o možném kandidátovi na biskupský stolec. U P. Dolinda Ruotola se začaly projevovaly známky pýchy a přehnané sebejistoty,

byl pohotovější a nenechal si nic jen tak líbit. No, „*moje duše byla ledová, v mém srdci panoval chlad,*“ jak on sám řekl. Avšak závist jednoho kolegy se postarala o rychlý konec tohoto pochybného výstupu na výsluní. Dolindo byl totiž zcela neopodstatněně u představených obviněn jen proto, že zkomponoval nějaké hudební dílo. Jako trest mu hrozilo přeložení na jiné místo. „*Jako mávnutím kouzelného proutku,*“ vzpomíná s vděčností, „*jsem se cítil znovu ponořený v Bohu a nanovo jsem nabyl horlivost v modlitbě... Zakusil jsem, jak ničemné je všechno lidské a jak je nadmíru maršivě vkládat naši důvěru do stvoření... Byla to jakoby vnitřní obnova.*“

Tato očistující bouřka byla pro P. Dolinda skutečně duchovním mezníkem. Stále jasněji chápal, že jeho už od dětství neobvyklá cesta utrpení, která často působila tak nepochopitelně, byla součástí velkého Božího plánu lásky: „*Pán mě chtěl povolal, ... očistit mě, abych se stal nástrojem v jeho rukou.*“ Jak bylo pro něj důležité poznat, že je třeba se naprosto odevzdat Božímu působení, tak je rovněž užitečné i pro nás, abychom se nenechali ovlá-

nout skličnosti při dalších zastaveních jeho křížové cesty.

Nejprve ho jako čtyřiatřicetiletého poslali na podzim roku 1906 do kněžského semináře v jihoitalském přístavním městě Tarent, kde působil jako spirituál. Poměry tam byly chaotické, seminaristé dávali P. Dolindovi najevo své pohrdání a jeho představený, mimořádně dominantní osoba, se k němu choval jako k novicovi, takže P. Dolindo musel vykonávat ty nejpodřadnější práce. „*Těžce se popisuje, kolik námahy mě tehdy stály moje úkony sjednocení s Bohem, abych zachoval pokoj a mlčení... Ale Pán mě posouval vpřed. On mě vždy vedl těmito situacemi, takže jsem ho pokaždé následoval jako uplakané dítě, které jde tam, kam ho otec vede za ruku.*“ Dolindo stále častěji prožíval neočekávané momenty hluboké soustředěnosti a zaměřenosti na Boha, které byly plody tohoto očišťování: „*Nic jsem mu neřikal, ale cítil jsem se jako úplně malé dítě, které odpočívá u srdce své matky.*“

Zničený, ale přece jen ne zavržený

Na podzim roku 1907 se znenadání rozpoutal proti P. Dolindovi urputný boj. Z nedorozumění vzešlo obvinění, že tento bystrý teolog obhajuje herezi. Povolali ho do Neapole, kde mu představený zakázal slavit mši svatou. P. Dolindo měl tehdy 25 let.

„*Tak se skutečně začala moje kalvárie. Jaká hanba... Ráno jsem přijal svaté přijímání, v domě se mi ale všichni vyhýbali, jako bych byl exkomunikován.*“

Mladého kněze udali u Posvátného officia – jak se tehdy nazývala Kongregace pro nauku víry – a obvinili ho, že je „*heretik, pokušitel lidu a nebezpečí pro Církev*“, nato následovalo předvolání do Říma.

Emocemi nabitý proces na Posvátném officiu byl ukončen tím, že P. Dolindovi koncem ledna roku 1908 odebrali všechny kněžské pravomoci. Obzvlášť se ho dotklo, že v době výslechů nemohl přijímat svaté přijímání ani přistupovat ke zpovědi. Někteří dokonce dělali vše pro to, aby tohoto „*zatvrzence*“ prohlásili za pomateného a umístili do psychiatrického ústavu. Vyšetřující lékař však mohl jen potvrdit „*bystrý rozum a jasné, logické myšlení*“ odsouzeného. Až v polovině dubna poslali P. Dolinda zpátky do Neapole, kde se dozvěděl, že Posvátné officium ještě k to-

mu všemu nařídilo jeho vyloučení z misijní společnosti. Tehdy se cítil na pokraji smrti, úplně zničený a zdrcený. „*Zcela jsem se obětoval Pánovi a řekl mu: »Nechť se stane tvá vůle.«*“

**„Ve všech bojích a starostech
neexistuje moc,
která dokáže porazit duši
důvěřující Bohu a Panně Marii.
Satan je důvěrou otřesen
a poražen,
protože důvěra znamená
pokorně uznat vlastní slabost
a nedostatečnost.
Svět nezmůže nic proti tomu,
kdo se opírá o Všemohoucího,
jeho vítězství je vždy jisté.“**

(P. Dolindo Ruotolo)

Jeho láska k Církvi zůstala i navzdory tomu všemu nezlomená. Ve své „*Pisni o Církvi*“ později napsal: „*Ty jsi mě ponížila a všichni si mysleli, že to bude moje záhuba. Ale ty jsi mě oděla pokorou svého ženicha. Nechala jsi mě ležet na zemi zraněného, moje kněžství bylo rozervané, vyzkoušené v utrpení... Ale právě díky těmto hrozným ponižením rozkvetlo... Objal jsem tě o to vroucněji, Církvi Kristova, a uprostřed bohorouhavých proklínání tvých nepřátel, kteří tě prohlašovali za tyranku, volal jsem tě mami. Nikdy jsi mě nezavrhla, jen jsi mi vyrovnala cesty a pomohla mi, abych rychlejšími kroky kráčel vstříc naplnění Boží vůle.*“

Ježíš promlouvá k duši

S velkou nevolí opustil P. Dolindo misijní společenství a v květnu se vrátil ke své rodině. Doma se mu jako „*heretikovi a pomatenci*“ nejen vyhýbali, ale hluboký pokoj, s jakým nesl své odsouzení, vzbudil dokonce pochybnosti, zda není posedlý ďáblem. A tak starostliví příbuzní zavolali exorcistu, který ale rychle pochopil, že má co do činění s mladým knězem žijícím v hlubokém sjednocení s Bohem. Dojat jeho pokorou, těšil P. Dolinda slovy: „*Odvahy, můj synu! Bůh je s vámi. Dá vám sílu snášet mnohé utrpení.*“

V těchto nesmírně bolestných měsících se u P. Dolinda zároveň objevila nová cha-

rismata, jako například bilokace, ačkoli on sám měl vůči všemu výjimečnému vyslovené odpor. Především se v tomto období začal nadpřirozený jev vnitřních promluv (Ježíšova hlasu v jeho nitru), které budou mít velký význam pro jeho další působení. P. Dolindo neměl vize, ale vnitřně, při jasném rozumu, slyšel slova Pána Ježíše a Panny Marie, která poslušně zapisoval jako diktát. V srpnu roku 1910 vysvětlil Ježíš svému knězi: „*Já jsem v tobě a ty jsi ve mně. Protože ty žiješ, avšak ne ty, ale já žiji v tobě. A nepíšeš ty, ale já píši skrze tebe.*“

Během následujících let se tyto promluvy zintenzivnily. Vždy je však dokázal jasně odlišit od svých vlastních myšlenek. Když P. Dolindo ve svých zápisních uvádí: „*Ježíš promlouvá k duši*“, nebo „*Maria promlouvá k duši*“, jasně a jednoznačně tím vyjadřuje, že následující slova mají nadpřirozený původ a že je ve vnitřním vnuknutí přijal od Ježíše a Marie. Pokud jde o charismata Božího služebníka P. Dolinda Ruotola, nechceme předbíhat konečné rozhodnutí Církve. Proces jeho blahorečení právě probíhá.

Začátkem srpna roku 1910 dostal sedmadvacetiletý Dolindo dopis z Říma, ve kterém mu povolili sloužit mši svatou. „*Dva roky, šest měsíců a jedenáct dní jsem byl suspendovaný,*“ takto přesně měl spočítané dny. Během pobytu v Kalábrii (oblast na jihu Itálie), kde působil jako apoštol mládeže a pomáhal jako tajemník biskupovi, který mu byl nakloněn, se znovu vynořila stará, neopodstatněná obvinění. Na podzim roku 1911 ho znovu předvolali do Říma a po Novém roce musel dokonce strávit jeden měsíc v tehdy ještě existující věznicí Posvátného officia. Tvrdé zacházení bez jakékoli možnosti vést duchovní život P. Dolinda velmi bolestně poznamenalo.

V konečném rozsudku Oficium rozhodlo poslat ho nazpět do Neapole. Bylo mu dovoleno sloužit mši svatou, protože uznali, že je neviný, a tak mohl konečně znovu začít působit ve svém rodném městě. Jasně pociťoval, že ho Bůh vede. Především díky jeho oduševnělým kázáním v různých kostelech, kam ho zvali, se udála mnohá obrácení.

(Pokračování)

Z *Vítězstvo Srdca* 135/2020
přeložila -jk-

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI PO CELÝ MĚSÍC LISTOPAD

Jak stanovil dekret Apoštolské penitenciárie z 23. října 2020, plnomocné odpustky pro duše v očistci lze letos získat po celý měsíc listopad. Vatikánský tribunál tak vyšel vstříc požadavkům biskupů, diktovaným probíhající pandemií, která na mnoha místech zakazuje shromažďování většího počtu osob.

Jak pro portál *Vatican News* vysvětlil vrchní penitenciář, kardinál Mauro Piacenza, tradiční oktáv pro získání plnomocných odpustků, spojený s návštěvou hřbitova (od 1. do 8. listopadu), se nejenom rozšiřuje na celý měsíc, nýbrž odpustky získatelné v kostele při mši svaté ze slavnosti Všech svatých a Vzpomínky na věrné zemřelé (1. a 2. listopadu) je možné pro duše v očistci obdržet také účastí na mši svaté jakýkoli jiný den v měsíci listopadu, a to za splnění obvyklých podmínek.

Zvláštní výjimku předpokládá dekret pro staré a nemocné lidi i všechny, kteří ze závažných důvodů nemohou vycházet z domu, tedy včetně státem nařízené karantény. Tito věřící mohou získat plnomocné odpustky pro duše zemřelých také doma, pokud se pomodlí před Ježíšovým či Mariiným obrazem. Doporučuje se růženec, litanie, meditace nad příslušnými liturgickými texty, anebo vykonání některého ze skutků milosrdenství. Obvyklé podmínky (svátost smíření a přijetí Eucharistie, modlitba na úmysl Svatého otce) lze splnit, jakmile to bude možné.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Arcibiskup M. Aupetit: Pandemie si žádá ohleduplnost, nikoliv teror

Každý den jsme zasypáváni čísly o počtech nakažených a úmrtí způsobených koronavirem, která rozsévají ve společnosti strach. My ale nepotřebujeme strach, nýbrž obyčejnou opatrnost a zdravý rozum, abychom se opravdu vyrovnali s problémem, varuje pařížský arcibiskup Michel Aupetit.

Není to poprvé, co arcibiskup hlavního francouzského města apeluje v souvislosti s pandemií na zdravý rozum. Sám má za sebou dvě desetiletí lékařské praxe a ve chvíli, kdy byl nový koronavirus a jeho léčba ještě velkou neznámou, hlásil se jako dobrovolník do nemocnice, kdyby byla o lékaře nouze. K uskutečnění služby nedošlo. Nyní v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas volá po návratu k realitě a zachování strážlivého pohledu na proporce nemoci Covid-19. Připomíná, že daleko víc lidí umírá na infarkt nebo nádory. Kdyby nás každý den v tisku informovali, kolik lidí zemřelo na rakovinu, byli bychom vystrašení ještě daleko víc, konstatuje arcibiskup Aupetit:

„Záleží nám na společném dobru a měli bychom být tedy navzájem ohleduplní. Opatrnost ovšem neznamená teror nebo atmosféru násilí. Vidím, že ti, kdo dokonale nesplňují stále se měnící zásady chování, jsou vystaveni agresí, dokonce i fyzické, zachází

se s nimi takřka jako s vrahy. Je zřejmé, že toto je přehnaný přístup k opatrnosti. Té je samozřejmě potřeba, je to naše povinnost, rovněž jako křesťanů. Nejvíce ze všeho nám v tom všem ale schází zdravý rozum.“

Pandemie znovu připomněla dnešnímu člověku jeho smrtelnost. Avšak strach ze smrti nás nesmí paralyzovat, dodává arcibiskup Aupetit. Vědomí smrtelnosti má pomáhat k docenění každé konkrétní chvíle a otevírat nás perspektivě života po smrti, říká pařížský arcibiskup.

„Když jsem byl lékařem, stávalo se, že jsem někomu zachránil život – jak se hovorově říká. Ve skutečnosti jsem ale život nezachránil, pouze jsem pomohl, aby pacient mohl ještě několik dalších let žít. A měl jsem z toho radost, byla to moje profese. Jako lékař jsem však nemohl život zachránit, protože na konci se stejně objeví smrt. Přijde v každém případě, dříve či později. Nyní mě jako křesťanovi a knězi nejde o to, abych někomu zachraňoval život, ale abych člověku pomáhal vejít do života, do života v hojnosti. Předávám život, který je silnější a větší než ohraničený tělesný život, v němž se dnes nacházíme, ale který nemá poslední slovo,“ řekl pro Vatikánský rozhlas pařížský arcibiskup Michel Aupetit.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
22. 10. 2020

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

Evangelium - Mt 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobství: „Nebeské království je podobné

deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly.

Uprostřed noci se strhl křik: »Ženich je tady! Jděte mu naproti!« Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: »Dejte nám

trochu oleje, lampy nám dohasínají.« Ale prozíravé odpověděly: »Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojdete si raději k prodáváčům a kupte si.« Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: »Pane, pane, otevři nám!« On však odpověděl: »Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.« Bďte tedy, protože neznáte den ani hodinu.«

Bud'te bdělí pro poslední hodinu

„Být chytrý znamená předvídat,“ říká jedno přísloví. Křesťanská moudrost tedy znamená připravovat se po celý život vědomě na setkání s Bohem. To je totiž cílem naší existence. Tak jako Ježíš přišel na zem, aby naplnil svoji hodinu, kterou byla hodina smrti, tak má žít křesťan bděle s útěšnou myšlenkou: „Bůh mě nekonečně miluje a očekává mě. Mám být proto bdělý, abych byl vždycky připraven setkat se s ním tváří v tvář v pravdě a lásce, kterými je on sám.“

Čtení této neděle (Mdr 6,12–16; Ž 63; 1 Sol 4,13–18; Mt 25,1–13)⁽¹⁾ nás vyzývá, abychom si tuto moudrost získali. První čtení nám představuje moudrost jako nezměnitelné dobro, které máme získat za každou cenu. Máme toto dobro neustále a s láskou hledat – v biblickém textu se říká: od ranních červánků, to znamená bez lenosti.

Moudrost není nedostižným uměním života, ale sjednocením se s Boží a bliženskou láskou, která je nám docela blízko, která nám leží na dosah ruky. Myslet na moudrost znamená žít bez starosti, bez neklidu, beze strachu a všechno svěřovat do Boží Prozřetelnosti. Opravdová moudrost nám dává setrvalost ve stálé radosti, protože nás nechává žít v přijetí vůle našeho nebeského Otce.

Moudrost má být pro každého z nás uměním, jak dávat svému životu dobrou orientaci a správným způsobem jej organizovat. Uměním dávat přednost trvalému dobru před dobrem pomíjivým, věčnému životu oproti pomíjivému životu pozemskému, Bohu místo nás samých. Moudrost spočívá v tom, jít Bohu stále vstříc, abychom žili z jeho slova, které nás osvěcuje a vede, ale také z jeho lásky, která nás povyšuje a posvěcuje. Křesťanská moudrost vyžaduje od nás mnoho pokory a mnoho milosrdenství. Podle sv. Tomáše Kempenského je moudrým ten, kdo „realizuje to, čím mu někdo jiný může přispět“. Moudrým je ale také ten, kdo umí odpustit učiněné příkoří, protože si připomíná, že „nic tolik neodzbrojuje Boží spravedlnost jako milosrdenství, které prokážeme jiným lidem“ (Dom Marmion).

Křesťanskou moudrost získáváme den za dnem modlitbou, meditací evangelia,

pozorností k lekcím, které nám uděluje život, a přijímáním radostí a utrpení ke svému posvěcení.

Evangelium vede naše úvahy k moudrosti a obrací je k našemu konečnému setkání s Pánem. Být křesťanem znamená také žít tak, abychom se stále připravovali, denně se setkávali s Bohem, protože každý okamžik může být naším posledním. Ježíš říká: „Bděte tedy, neboť neznáte dne ani hodiny.“ (Mt 25,13) Tolik mužů a žen umírá nečekaně buď to při nehodách, nebo náhlým onemocněním (infarkt nebo embolie v plicích či v mozku atd.). Jsou náhle vyrváni ze života. Člověk je tak křehký, že může v každém okamžiku zmizet ve své pošetilosti, nebo může v moudrosti žít s Bohem navěky.

Proto ukazuje Ježíš svým učedníkům ve svém milosrdenství, že moudrý a prozíravý člověk vychází stále vstříc Ženichovi a radostně se na to připravuje tím, že se s ním setkává každý den, že jednoduše žije ve stavu milosti.

Ve svém podobenství srovnává Ježíš nebeské království s deseti pannami (pět moudrých a pět pošetilých panen), které byly pozvány na svatbu a vyšly ženichovi vstříc s olejovými lampami. Ženichem je Kristus, těch deset panen představuje lid Boží, v němž jsou lidé moudří a lehkomyšní. Lampa je naše srdce, naplněné světlem a teplem a vyživované olejem, kterým je naše bliženská láska a naše schopnost s milostí Boží milovat stále více.

Navzdory úpěnlivému volání: „Pane, Pane! Otevři nám!“ byla odpověď Ježíšova neúprosná: „Vpravdě vám říkám, neznám vás!“

Z těch deseti panen mělo pět mnoho oleje do zásoby a jejich lampy zářily, protože za svého života mnoho milovaly. Jejich lampy zářily velmi silně láskou a nehrozily zhasnutím. Těch pět pošetilých muselo ale zažít, jak jejich lampy postupně zhasínaly, protože za života málo milovaly, a proto neměly v zásobě dostatek lásky, aby počkaly a ukázaly se blízcímu se Pánu.

V okamžiku smrti platí jenom náš vlastní život a jiní nás nemohou na našem místě zastoupit. Olej moudrých panen nemůže vyživit oheň pošetilých. Právě v tom okamžiku přichází totiž Ženich. Kristus soudí lidi. Ty, kteří jsou připraveni, kteří mnoho milovali a ve své lásce byli s ním spojeni, vezme s sebou. Tyto krásné duše mají právo zúčastnit se svatební hostiny, těšit se s ním navěky, protože „o večeru svého života byly souzeny podle své lásky“, jak nám říká sv. Jan od Kříže, protože na zemi určitě mnoho protrpěly, aby se sjednotily s Kristem a denně ho více milovaly.

Hned potom, co moudré panny vstoupily do svatebního sálu, se dveře zavřely. Přístup byl pro opozdilé uzavřen. Těch pět pošetilých panen se vrátilo se svojí zásobou oleje a zapálenými lampami nazpět, ale bylo pozdě. Navzdory úpěnlivému volání: „Pane, Pane! Otevři nám!“ byla odpověď Ježíšova neúprosná: „Vpravdě vám říkám, neznám vás!“

Je hrozné slyšet od Boha, který nás tak dobře zná a ví, kdo jsme, tuto větu. Ale není to on, kdo nás odmítá, na to je příliš milosrdný, nýbrž my sami nejsme připraveni kvůli svému nedostatku lásky, přijmout jeho, když nás přijmout chtěl.

Moji bratři, máme se poučit z tohoto podobenství a nechovat se jako ty pošetilé panny, které jsou představitelkami egoistů a všech těch, kteří milují jenom pozemský život a užívají si přítomnosti, kteří nemají vůbec žádný čas pro Boha a nemyslí na den a hodinu, kdy budou Pánem povoláni, aby složili účty. Budme raději jako ty moudré panny, které za života intenzivně milovaly Boha a své bližní, a tím mohly zvednout své hořící lampy, když mu šly vstříc a mohly s ním, s Marií, s anděly a se všemi svatými užívat věčnou odměnu, připravenou Bohem pro vyvolené.

*Z Maria heute 11/2017
přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili 32. neděle v mezidobí. [pozn. red.]

Pondělí 9. 11. 2020

6:05 Znamn recitálu Slávka Klecandra a Oborohu **6:50** V pohorách po horách (25. díl): Volovec – Roháče **7:00** Noemova pošta: Říjen 2020 **8:30** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (4. díl): O doprovázení svátostně i nesvátostně **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Moudrost mnichů: Recept na vztek a škodolibost [P] **9:25** Outdoor Films se Zuzanou Smetanovou (66. díl): Putování po Gruzii a Kyrgyzstánu **10:55** Dopisy z rovníku **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vít Pieš, umělecký řezbář **13:05** Josef a jeho bratři **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Popelka Nazaretská **15:15** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Eucharistie (2. část) **16:05** V souvislostech **16:25** Ivo Cicvárek na Mohelnickém dostavníku 2014 (3. díl) **17:00** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **17:20** Krajčářka Mária Hnidková [P] **17:40** Víra do kapsy [P] **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Živě s Noe [P] **19:05** Sedmihlásky (160. díl): Prádlá sem tri roky **19:10** Divadélko Bubáček (11. díl): Mechové jezírko **19:30** Moudrost mnichů: Recept na vztek a škodolibost **19:50** Přejeme si... **20:05** Stopy ve sněhu **21:00** ARTBITR – Kulturní magazín (99. díl) [P] **21:10** Práce jako na kostele **21:30** Za obzorem **22:05** Etiopie: Z každého kmene **22:40** Kulatý stůl: 400 let Bílá Hora a 350 let J. A. Komenský **0:15** Královna a Matka Chorvatů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 10. 11. 2020

6:05 Biblická studna **7:10** F. Schubert: Salve Regina, W. A. Mozart: Requiem **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2019, 3. díl **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Moudrost mnichů: Recept na stres [P] **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Spravedlnost, která je naší nadějí (Ga 5,5) **11:05** Egypt – Ať je požehnan Tvůj lid v Egyptě **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (25. díl): Volovec – Roháče **13:00** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **14:00** Za obzorem [L] **14:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (159. díl): Tanec a čas – o životním dile Františka Bonuše **16:00** Křížovatka v Příchovicích **16:55** Muzikanti, hrajte **17:25** Srbsko: Semínko naděje **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Živě s Noe [P] **19:00** Divadélko Bubáček (12. díl): Panenka a ztracené zrcátko **19:15** Moudrost mnichů: Recept na stres **19:30** Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [P] **20:50** Historie sklářství v Karlovině **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Za obzorem **22:05** Po stopách Ježíše Krista (10. díl) **22:45** Terra Santa News: 4. 11. 2020 **23:10** Závěrečný koncert Festivalu dětských sborů Porta Musicae: Nový Jičín **0:15** Čas pro Malawi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 11. 11. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2020 **6:25** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Eucharistie (2. část) **7:10** Verbuňk, příběh na celý život **7:25** Jak potkávat svět (63. díl): S Pavlem Štúlirem a CM Husličky ZUŠ v Uh. Hradišti **8:40** Moudrost mnichů: Recept na samotu [P] **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:20** Malana Papua **10:45** Na La Salette s Boženou Rajnušovou **11:10** Kdo chce kam... **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Doma aj za humnama: Rožnovské slavnosti 2015 **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Gramofon (3. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **15:40** Příroda kolem nás: Návrat pra-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

turů a divokých koní do přírody **16:00** Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2020 **16:20** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení v nemocnici v Olomouci v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **16:40** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **17:35** Divadélko Bubáček (13. díl): O Honzíkovi a líném pantátovi **17:50** Sedmihlásky (160. díl): Prádlá sem tri roky **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:50** Živě s Noe [P] **19:00** Soňa **19:15** Moudrost mnichů: Recept na samotu **19:30** Terra Santa News: 11. 11. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer chval (89. díl) [L] **21:15** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (5. díl): Nejsme lepší než ti druzí **21:40** Za obzorem **22:15** Noční univerzita: P. Marek Vácha – Ochrana přírody – křesťanský svět po encyklice Laudato si' [P] **23:30** Vít Pieš, umělecký řezbář **23:45** Generální audience papeže Františka **0:10** Nebojte se... **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 12. 11. 2020

6:05 Srbsko: Semínko naděje **6:35** Víra do kapsy **6:55** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a P. Mgr. Roman Frič **8:00** Terra Santa News: 11. 11. 2020 **8:20** Po stopách Ježíše Krista (10. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Moudrost mnichů: Recept na problém pornografie [P] **9:30** Kulatý stůl: 400 let Bílá Hora a 350 let J. A. Komenský **11:05** Myanmar – Kačjinský stát: Prahme po míru **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** F. Schubert: Salve Regina, W. A. Mozart: Requiem **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Výpravy do divočiny: Výzkum ledovců **15:35** Generální audience papeže Františka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 10. 11. 2020 **16:20** Země neočekávaného – Papua Nová Guinea **16:55** Mezi pražci (91. díl): Listopad 2020 **17:40** Moudrost mnichů: Recept na problém pornografie **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Divadélko Bubáček (15. díl): O veveřičce Hubatince aneb Co se tenkrát v lese událo... **18:25** Sedmihlásky (160. díl): Prádlá sem tri roky **18:30** Ovečky (10. díl) [P] **19:00** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (160. díl) [L] **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2020 **0:30** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 13. 11. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2020 **6:25** Kde končí Evropa III.: Balkán: Zústat, či odejít? **7:20** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **7:50** Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – O kráse a kouzlu Komenského Labyrintu **9:00** Moudrost mnichů: Recept na přátelství [P] **9:15** Mezi pražci (91. díl): Listopad 2020 **10:05** ARTBITR – Kulturní magazín (99. díl) **10:20** Stopy ve sněhu **11:15** Živě s Noe: S Janem Amosem Komenským [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple

Telepace [L] **12:50** Magadan – ďáblovo hřiště **13:20** Jaroslav Wykrent & In Blue na Mohelnickém dostavníku 2018 **14:00** Živě s Noe: S Janem Amosem Komenským [L] **14:35** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (5. díl): Nejsme lepší než ti druzí **15:00** Víra do kapsy **15:15** Zvěčnění šupolím **15:40** Bačkorám navzdory: Richardis, miluješ mne...? **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2020 **16:20** Harfa Noemova: Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium Eliáš **16:45** Smírčí kříž **17:15** Buon giorno s Františkem **18:00** Hermie a přítel v nouzi **18:05** Sedmihlásky (160. díl): Prádlá sem tri roky **18:10** Divadélko Bubáček (16. díl): O pejskovi, kočičce a napraveném vlkovi **18:30** Jak si mě našel Antonín z Padovy **19:10** Dobrá firma [P] **19:30** Moudrost mnichů: Recept na přátelství **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Rodičovství za mřížemi [L] **21:40** Živě s Noe: S Janem Amosem Komenským [P] **22:15** Cvrlikání (79. díl): Pranic **23:20** Stíny na kolébce – Afrika **0:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2019, 3. díl **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 14. 11. 2020

6:05 Kulatý stůl: Syndrom vyhoření **7:35** Vezmi a čti: Říjen 2020 **7:55** Příroda kolem nás: Návrat praturů a divokých koní do přírody **8:15** Cirkus Noeland (22. díl): Roberto, Kekulín a Vilík Všelék **8:40** Sedmihlásky (160. díl): Prádlá sem tri roky **8:45** Ovečky (10. díl) **9:10** Hermie a neposlusná včela Buzby **9:50** GOODwillBOY IV. (7. díl) **10:30** V posteli POD NEBESY IV. (8. díl) **11:20** Zpravodajské Noeviny: 12. 11. 2020 **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Mše svatá z kaple Komunity Blahoslavenství, Dolany u Olomouce [L] **13:00** Pod lampou **15:00** Nebojte se... **16:05** Ozvěny slavností: Rožnovské slavnosti 2019 **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:05** Příběhy odvahy a víry: Popravěště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou (15. díl) [P] **21:10** Jak potkávat svět (78. díl): Ohlédnutí ze střechy v pořadu Jiřího Pavlici **22:50** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **23:00** Otče, odpouštím vám: Svědectví Daniela Pitteta **0:00** Za obzorem **0:30** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **0:45** Za obzorem **1:15** Poselství svatých: Bernadette Soubirous **1:25** Za obzorem **2:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 15. 11. 2020

6:05 Řeckokatolický magazín **6:40** ARTBITR – Kulturní magazín (99. díl) **6:50** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (160. díl) **8:15** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí **8:45** Slavnostní koncert s inaugurací renovovaných varhan, kostel sv. Vojtěcha, Opava **10:30** Mše svatá [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajské souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte: Boršičanka Antonína Konička [P] **14:30** Dobrodružství před kamerou (15. díl) **15:40** Noční univerzita: P. Marek Vácha – Ochrana přírody – křesťanský svět po encyklice Laudato si' **16:55** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a človíček **17:25** Sedmihlásky (161. díl): Jeli cestů tré pánové [P] **17:30** Ovečky (10. díl) **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **19:00** Po cestách víry (1. díl): Ozvěna vzdálených kroků **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer s osobnostmi: Svobodný člověk Václav Malý, Cesty Václava Havla, Rafael Kubelík **21:20** Zahajovací koncert duchovně kulturního festivalu Litomyšlské dny barokní tradice 2020, kostel Povýšení sv. Kříže, Litomyšl **22:30** Buon giorno s Františkem **23:15** O Mysu dobré naděje **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Za obzorem **0:25** Poselství svatých: Papež Jan XXIII. **0:35** Živě s Noe: S Janem Amosem Komenským **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 9. 11. o 20:30 hod.:

V Samárii pri studni

(Nová encyklika pápeža Františka „Fratelli tutti“)

Fratelli tutti je v poradí tretia encyklika hlavy katolíckej cirkvi, pápeža Františka. Hlavnou témou dokumentu je „bratstvo“ a „sociálne priateľstvo“. O obsahu encykliky a jej zámere budeme naživo diskutovať v Samárii pri studni. Moderuje Radovan Pavlík.

Utorok 10. 11. o 20:00 hod.:

Modlitba za odvrátenie epidémie

Priamy prenos z Národnej baziliky v Šaštíne.

Streda 11. 11. o 16:55 hod.:

Venezuela – ženy na kopci (dokument)

Za takmer záračných okolností sa karmelitánkam podarilo vybudovať kláštor na hore Monte Sacro vo Venezuele. V srdci ich života je modlitba a obeta seba samých za všetkých ľudí, ktorí v živote zblúdili zo správnej cesty. Školské misijné sestry zasa pôsobia na chudobnom predmestí mesta La Morán. Ľudia žijúci v krajnej chudobe vďaka nim dostali nádej na vzdelanie a lepší život svojich detí.

Štvrtok 12. 11. o 21:35 hod.: **Poltón klub (BASS BAND)**

Kontrabasové kvarteto BASS BAND je jedno zo zoskupení, ktoré spontánne vzniklo popri aktivitách občianskeho združenia Slovak Double Bass Club. Jeho snahou je ukázať poslucháčom možnosti využitia kontrabasu nielen ako orchestrálného nástroja, ale i nástroja sólového. Moderuje Jana Nunvářová.

Piatok 13. 11. o 18:00 hod.: **Svätá omša**

Priamy prenos z Trnavskej novény.

Sobota 14. 11. o 16:00 hod.:

Dôkaz viery: Svätý Martin de Porres (film)

Dvaja vedeckí pracovníci pripravujú štúdiu o dávnom zázraku svätého Martina de Porres. Keď však začnú skúmať výpovede samotných svedkov a jedného z nich spoznajú osobne, zrazu sa ich neochvejné názory začínajú meniť...

Nedeľa 15. 11. o 8:45 hod.: **GU100**

Nová časť detskej relácie, v ktorej moderátorka Verka a baranček Gusto spolu spoznávajú Dobrého pastiera.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. LISTOPADU 2020

ZmĚna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 11.		PO 9. 11.		ÚT 10. 11.		ST 11. 11.		ČT 12. 11.		PÁ 13. 11.		SO 14. 11.			
Antifona	1136	1262	1637	1854	1734	1953	1587	1792	1708	1924	1741	1961	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	786	884	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1638	1854	1734	1953	1723	1941	1708	1925	1314	1796	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1639	1855	1167	1296	1587	1792	1198	1330	1214	1797	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	813	914	1199	1331	1214	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1639	1855	1735	1954	1587	1793	1710	1926	1743	1797	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	725	818	1639	1856	1586	1791	1588	1793	1710	1927	1315	1797	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1640	1856	1724	1943	1724	1943	1711	1927	1744	1963	1655	1886		
Závěrečná modlitba	725	818	1640	1857	1586	1791	1588	1793	1589	1795	1315	1797	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	792	890	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1641	1857	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	725	818	1640	1857	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 7. 11.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1642	1859	1736	1955	1727	1946	1714	1932	1315	1798	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1643	1859	1177	1307	1588	1793	1208	1341	1224	1799	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1643	1860	1177	1308	1729	1947	1209	1341	1224	1966	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1646	1863	1737	1956	1588	1794	1717	1934	1749	1799	810	911
Ant. ke kant. P. M.	724	818	725	818	1647	1863	1586	1791	1589	1794	1717	1935	1316	1799	726	819
Prosby	1135	1261	1149	1277	1647	1863	1731	1950	1731	1950	1718	1936	1750	1969	811	911
Záv. modlitba	725	818	725	818	1640	1857	1586	1791	1588	1793	1589	1795	1315	1797	726	820
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 8. 11. – 32. neděle

v mezidobí

1. čt.: Mdr 6,12–16

Ž 63(62),2,3–4,5–6,7–8

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)

2. čt.: 1 Sol 4,13–18

Ev.: Mt 25,1–13

Pondělí 9. 11. – svátek

Posvěcení lateránské baziliky

1. čt.: Ez 47,1–2,8–9,12

nebo 1 Kor 3,9c–11,16–17

Ž 46(45),2–3,5–6,8–9

Odp.: 5 (*Proudý bystrín jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejvyššího.*)

Ev.: Jan 2,13–22

Úterý 10. 11. – památka sv. Lva Velikého

1. čt.: Tit 2,1–8,11–14

Ž 37(36),3–4,18+23,27+29

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Lk 17,7–10

Středa 11. 11. – památka sv. Martina

1. čt.: Tit 3,1–7

Ž 23(22),1–3a,3b–4,5,6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Lk 17,11–19

Čtvrtek 12. 11. – památka sv. Josafata

1. čt.: Flm 7–20

Ž 146(145),6c–7,8–9a,9bc–10

Odp.: 5a (*Šťastný, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 17,20–25

Pátek 13. 11. – památka sv. Anežky České

1. čt.: 2 Jan 4–9

Ž 119(118),1,2,10,11,17,18

Odp.: 1b (*Blaze těm, kteří kráčeji v zákoně Hospodinově.*)

Ev.: Lk 17,26–37

Sobota 14. 11. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

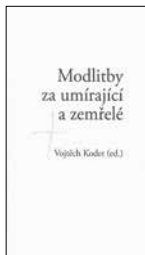
1. čt.: 3 Jan 5–8

Ž 112(111),1–2,3–4,5–6

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 18,1–8

MODLÍME SE...

MODLITBY ZA UMÍRAJÍCÍ A ZEMŘELÉ
Vojtěch Kodet (ed.) • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Umírání a smrt našich blízkých patří k zlomovým okamžikům našich životů. Jak v tu chvíli překonat bezradné mlčení? Kde najít vhodná slova? Knižka modliteb za umírající a zemřelé, vybraných Vojtěchem Kodetem, může pomoci těm, kdo umírají, i těm, kdo je doprovázejí, přijmout přirozenou úzkost ze smrti – s nadějí na život v nebi. Ten, který vstal z mrtvých, totiž svou smrtí přemohl i naši smrt. Smrt nemá poslední slovo. Právě ty, které jsme milovali, je důležité provázet modlitbou, láskou, odpuštěním i prosbou za odpuštění, když se s nimi na tomto světě loučíme. Některé modlitby za zemřelé můžeme použít při každodenní modlitbě, v době zármutku nebo při návštěvě hřbitova, zvláště okolo „Dušiček“. Modlit se je můžou jednotlivci, rodiny i menší společenství.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 105x190 mm, 120 stran, 129 Kč

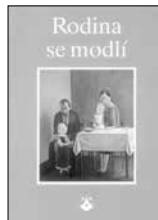

NOVÉNA K PANNĚ MARIÍ
ROZVAZUJÍCÍ UZLY
Vojtěch Kodet • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

Novénu tvoří každý den kající modlitba, modlitba růžence, rozjímání na příslušný den a závěrečná modlitba k Panně Marii rozvazující uzly. Vznik této novény byl částečně inspirován podobnými novénami, které vznikaly v souvislosti s úctou k obrazu „Maria Knotenlöserin“ (Maria rozvazující uzly) v Augšpurku,

v prastarém kostele St. Peter am Perlach. Panna Maria je zde zobrazena jako ta, která symbolicky rozplétá uzly, jež člověk rozvázat nedovede a o něž ve svém životě bolestně zadržává.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 90x200 mm, 24 stran, 49 Kč

RODINA SE MODLÍ

V dobré křesťanské rodině má své pevné místo modlitba. Tato knížka je k modlitbě v rodině velmi dobrou pomůckou. Obsahuje modlitby u stolu, ranní a večerní modlitby, žehnání v rodinném společenství a biblický růženec. Vychází s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství
Vydání druhé, v KNA první • Brož., A6, 112 stran, 27 Kč

ŽIVOTOPIS SVĚTICE

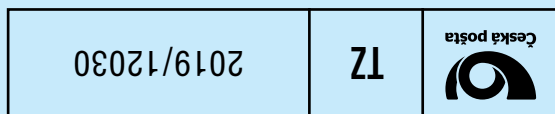
SVATÁ LUCIE • SICILSKÁ MUČEDNICE
Maria Stolladorová • Z italského přeložil Adam Mackerle
Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Podrobný popis úcty ke svaté Lucii napříč staletími a uměleckými žánry: v hudbě, v literatuře, ve výtvarném umění. Stopy jejího života jsou epochální. Autorka knihy s vědeckým klidem analyzuje dobové legendy světice. Lucie je patronkou lidí, kteří mají problémy se zrakem, ale též těch, kteří propadli neřešitelné závislosti na drogách a jiným závislostem.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 130x205 mm, 184 stran, 180 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nevrátitelné příspěvky nevracíme.